

ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ

«Νὰ προσεύχεσθε νὰ ἀναδείξη ὁ Θεὸς πνευματικούς ἀνθρώπους, Μακκαβαίους, γιατί ὑπάρχει μεγάλη ἀνάγκη. Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ πολεμήσῃ τὸ καλὸ μὲ τὸ κακὸ, γιατί τὴν παρανομία τὴν ἔχουν κάνει νόμο καὶ τὴν ἀμαρτία μόδα. Ὅταν ὅμως δεῖτε συμφορὲς στὴν Ἑλλάδα, τὸ κράτος νὰ βγάξῃ παλαβοὺς νόμους καὶ νὰ ὑπάρχῃ γενικὴ ἀστάθεια, μὴ φοβηθῆτε, θὰ βοηθήσῃ ὁ Θεός.»

Ἅγιος Παΐσιος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΕΣ ΔΙΑΦΟΡΑ
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ-ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ
ΚΑΡΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΠΑΤΕΡΙΚΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!

**ΔΕΝ ΣΧΕΤΙΖΟΜΑΣΤΕ ΜΕ
ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΕΚΠΟΜΠΗ
ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΛΕΤΑΙ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕ ΤΗΝ
ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΟΥ
ΙΣΤΟΛΟΓΙΟΥ ΜΑΣ!!!**

Τρίτη, 12 Δεκεμβρίου 2017

Θαύματα του Αγίου Σπυρίδωνα κατά τον 19ο και 20ο αιώνα!

Ο Ιωάννης Πάλλιος, μονάκριβος γιος του Σπυρίδωνος καί της Αικατερίνης Ζ. Βρίκου, Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων εγκατεστημέ-

Αναζήτηση

Αναζήτηση

Αναγνώστες

Δημοφιλείς Αναρτήσεις

Ομιλία δικηγόρου
Χαράλαμπος Ανδραλη για
τον αντιρατσιστικό νόμο
(BINTEO)

Αντίχριστα νομοθετήματα
κι ο λόγος της Εκκλησίας".
Ομιλία 4η: Κοινωνία και
Έθνος-μέρος Α 10.12.2017 Η
ομιλία έγινε στο...

Ο Πάπας διόρθωσε τον
λόγο του Χριστού

Του Γιώργου Ν.
Παπαθανασόπουλου
Ο Πάπας διόρθωσε τον
λόγο του Χριστού.
Συγκεκριμένα, όπως
έγραψε η έγκυρη ιταλική
εφημερ...

Απειλές δια την ζωήν του
εδέχθη ο Σεβ. Ναυπάκτου!

Ο σεβαστός Πρωτ.
Θεόδωρος Ζήσης, Ομ.
Καθηγητής της
Θεολογικής Σχολής της
Θεσσαλονίκης, προέβη εις
φοβεράν αποκάλυψιν
κατά την διάρκε...

Μήπως ο Θεός μετά από
κάποια περίοδο τιμωρίας
των αμαρτωλών στην

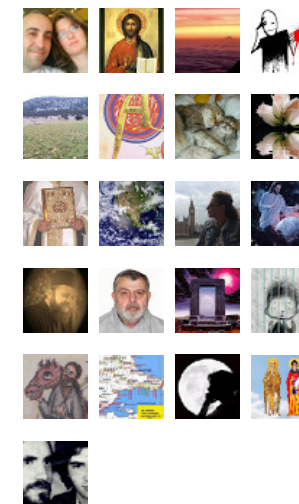
νων από χρόνια στην πόλη της
μεσημβρινής Ιταλίας Βαρλέττα,
στις αρχές Νοεμβρίου του 1861
και σε ηλικία οκτώ χρόνων,
προσεβλήθη από βαρύτατο
τυφοειδή πυρετό και πήγαινε

διαρκώς στο χειρότερο επί δεκαεπτά ημέρες παρ' όλα τα μέσα
της ιατρικής. Το πρωί της 17ης μέρας το παιδί ήταν πολύ
βαριά. Η όψη του έδειχνε «ιπποκρατική» σύμφωνα με την
ιατρική ορολογία, οι σφυγμοί νηματώδεις και σχεδόν
σβησμένοι, τα άκρα ακίνητα και παγωμένα, ή φωνή
ανύπαρκτη

και ή αναπνοή ρογχώδης. Γενικά ή κατάσταση του
παρουσίαζε όλα τα σημάδια του ετοιμοθάνατου.

Γι' αυτό ή μητέρα του, που σ' όλο το διάστημα της αρρώστιας
δεν έπαψε να κλαίει και να ικετεύει γονατιστή τον άγιο
Σπυρίδωνα, την τρομερή εκείνη στιγμή πολλαπλασίασε τους
θρήνους και τις δεήσεις της και ξαφνικά σαν να την
παρακινούσε θεία έμπνευση φώναξε: «Θέλω να γίνει αμέσως
τηλεγράφημα στους συγγενείς μου στην Κέρκυρα, ν' ανοίξουν
τον άγιο και να κάμουν παράκληση για το Γιαννάκη μου. Ό

Follower (45) [Weiter](#)

Folgen

Αρχειοθήκη ιστολογί

Δεκεμβρίου (95)

Ακολουθήστε μας στο
Twitter!

[Ακολουθήστε μας](#)
[@Makkavaios](#)

κόλαση τους συγχωρέσει;
Δεν είναι βαρύ να
τιμωρούνται αιώνια για
κάποια στιγμιαία επίγεια
αμαρτήματα; Ο Χριστός
μίλησε για αιώνια κόλαση
(Ματθ. 18, 8. ...

Υπόλογοι έπιστήμονες
έπειδή ...χρησιμοποιούν
ιατρικούς όρους μη
άρεστους σε εκπροσώπους
τής κοινότητας τών
ΛΟΑΤΚΙ !

Την Τρίτη 12-12-2017, στο
πλαίσιο έπιστημονικής
έκδήλωσης της Ένωσης
Έπιστημονικού
Προσωπικού του
Νοσοκομείου
"Ευαγγελισμός"...

Αναταράξεις στην
«Μεγάλη Στοά»: Μήνυση
για σύσταση
έγκληματικής συμμορίας
κατά έξι τεκτόνων
κατέθεσε ο λογιστής της!

Αναταράξεις στην
«Μεγάλη Στοά» - Αυτό το
θέμα πρέπει να
άπασχολήσει σοβαρά την
Δικαστική, την
Νομοθετική και την
Έκτελεστική έξουσία,...

άγιος βέβαια με τη μεσιτεία του προς το Θεό θα μου τον
σώσει και θα μου τον χαρίσει, γιατί τον παρεκάλεσα και τον
παρακαλώ μ' όλη την ψυχή και την καρδιά μου». Το
τηλεγράφημα έγινε αμέσως και -ω του θαύματος!- κατά τις 11
το πρωί, τότε πού ανοίχθηκε ή λάρνακα του αγίου και έγινε ή
παρακλήση, ενώ το παιδί βρισκόταν στην ίδια και χειρότερη
από το πρωί κατάσταση, ξαφνικά το έπιασε μια σπασμωδική
κίνηση όλου του σώματος. Οι εκεί παρόντες γιατροί το
θεώρησαν αυτό σαν την τελευταία απόπειρα ζωής. Άλλα στην
πραγματικότητα ήταν ή αποτίναξη και το διώξιμο της
θανατηφόρας αρρώστιας, χάρη στη μεσιτεία του αγίου προς
το Θεό. Γιατί μετά άπο λίγο πέρασαν οι σπασμοί και
ακολούθησαν άφθονοι ιδρώτες. Ο νέος άνοιξε αμέσως τα
μάτια-τού, ανέλαβε και όψη και σφυγμούς και γενικά όλα τα
σημεία της ζωής, ώστε όλοι, και οι γιατροί ακόμη, θαύμασαν
και φώναξαν: «Πραγματικά έγινε θαύμα. Θαυμαστός ό Θεός
εν τóις Άγίοις Αύτου».

Μετά από αυτό άρχισε ή ανάρρωση, που προχωρούσε όμως
κάπως αργά. Το παιδί έμενε ακόμη άφωνο και αυτό
προξενούσε κάποια λύπη στους γονείς του. Άλλα
ολοκληρώθηκε και ή ανάρρωση. Με τις πρεσβείες του αγίου
και θαυματουργού Σπυρίδωνος, στις 11 Δεκεμβρίου, την

Κάντε Like στο Facebook!

Email επικοινωνίας blog:
makkavaios@gmail.com

Ετοιμάσου, ψυχή μου

Ίσως κάποτε πρέπει οι λέξεις ν'αδειάζουν εντελώς απ'το νόημά τους για να μας βοηθήσουν να ξαναρχίσουμε απ'το απλό. Απ'...

Αγιος Ιωάννης Κροστάνδης (αποφθέγματα)

Η καρδιά που δεν πιστεύει, είναι ανήσυχος, αγχώδης, αδημονούσαν. Η καρδιά που πιστεύει, είναι το αντίθετο: ειρηνική, χαρωπή, στερεά σα...

Πόσο δύσκολο είναι αυτό:Ν'άγαπήσει κάποιος τους έχθρούς του!(Αγιος Γαβριήλ)

«Ότι είναι κακό στον άνθρωπο είναι συμπτωματικό.Να μην περιφρονείτε κανέναν,ακόμη κι αν βλέπετε πόσο ανήθικοι,μέθυσο...

Αστυνομία σκέψης, παρακολουθήσεις και κατήχηση.

σχόλιο ID-ont : Ορίστε ένα παράδειγμα χώρας, όπου η κυβέρνηση χρησιμοποιεί

παραμονή της γιορτής του, λύθηκε και ή γλώσσα του νέου και μίλησε. "Έτσι αποκαταστάθηκε εντελώς ή υγεία του, ώστε να δοξάζεται ο Θεός και ο πιστός Του υπηρέτης και θαυματουργός Σπυρίδων.

Το επόμενο θαύμα διηγήθηκε ο μαθητής της Αστυνομικής Σχολής Κερκύρας Χρήστος Διαμαντούδης του Θεοχάρη, όπως το έζησε ο ίδιος. Το διηγήθηκε στην Ί. Μητρόπολη Κερκύρας και ήταν παρόντες ο Χαράλαμπος Κομνηνός του Βασιλείου, Αρχιφύλακας της Αστυνομίας Πόλεων, από τους Καββαδάδες Κερκύρας και ο Χρήστος Ί. Τσάτσαρης, μαθητής της Αστυνομικής Σχολής. Το επιβεβαίωσαν δε αυτόπτες μάρτυρες, μαθητές της Σχολής. Υπάρχει επίσης Πρακτικό της άφηγήσεως με τις υπογραφές των αυτόπτων μαρτύρων και του Χρ. Διαμαντούδη, με χρονολογία 14 Φεβρουαρίου 1935-Οι υπογραφές βεβαιώνονται με τη σφραγίδα της Σχολής και την υπογραφή του Διοικητού της Γ. Παπαδημητρίου.

Ημερομηνία 23 Φεβρουαρίου 1935. Το θαύμα έχει ως εξής: Στις 12 Φεβρουαρίου 1935 ο μαθητής της Αστυνομικής Σχολής Κερκύρας Χρήστος Διαμα-ντούδης του Θεοχάρη από την Αρναία της Χαλκιδικής βρισκόταν στο μικρό καφενείο του Σπυρίδωνος Τριβυζά του Μαρίνου, κοντά στη Σχολή. Μαζί του ήταν οι μαθητές της ίδιας Σχολής Παναγιώτης

ως μέσο
καταστολής/χειραγώγηση
ς/επιβολής και την
ΨΗΦΙΑΚΗ ...

Σκυλακάκης του Μιχαήλ, Σπυρίδων Καλούδης του Αλεξίου και Αριστείδης Γεωργακόπουλος του Γεωργίου. "Όλοι άκουγαν τον καφεπώλη Σπυρίδωνα Τριβυζά να διηγείται θαύματα του αγίου. Ό μαθητής Χρ. Διαμαντούδης έδειξε με όλη του τη στάση απιστία στα θαύματα που άκουγε και άνευλάβεια προς τον άγιο Σπυρίδωνα. Αμέσως όμως ένιωσε τις δυνάμεις του να παραλύουν και μια εσωτερική ταραχή τον έκανε να κινείται σπασμωδικά. Την ίδια στιγμή ακούστηκαν στην πόρτα δυο δυνατά κτυπήματα, σαν νά'ριχνε κανείς πέτρες. Ό Χρήστος Διαμαντούδης ταραγμένος σηκώθηκε και-μπήκε στη Σχολή. Έγινε αμέσως αστυνομική ερευνά για την προέλευση των δύο κτύπων της πόρτας, αλλά δεν ήταν δυνατό να εξακριβωθεί τίποτε. Πέτρες δεν υπήρχαν, άφοϋ δεν είχαν πέσει. Έτσι διαπιστώθηκε ότι τα κτυπήματα δεν προήλθαν από ανθρώπινο χέρι.

Η συζήτηση, πού είχε διακοπεί, συνεχίστηκε μετά την αναχώρηση του Διαμαντούδη. Άκούστηκαν πολλά υπέρ και κατά της αλήθειας του γεγονότος. Ό Διαμαντούδης στο μεταξύ πάνω στην ταραχή του άρχισε να περιφέρεται στο διάδρομο της Σχολής, ενώ ήταν ώρα μελέτης. Ό αρχιφύλακας Χαραλάμπης Κομνηνός, πού τον συνάντησε, του έκαμε παρατήρηση γιατί αύτη την ώρα περιφερόταν στο

διάδρομο. Ο Διαμαντούδης τότε του εξιστόρησε όσα έγιναν. Ο αρχιφύλακας μόλις άκουσε τα συμβάντα τον συμβούλεψε να μετανοήσει και να ζητήσει συγγνώμη από τον άγιο. Ο Διαμαντούδης πέρασε άσχημα, με ανησυχία και ταραχή όλη τη νύχτα, γιατί κατά διαλείμματα άκουγε τους ίδιους χτύπους και δεν μπόρεσε καθόλου να κλείσει τα μάτια του και να κοιμηθεί. Με ανησυχία πέρασε και το πρωινό της άλλης μέρας, 13ης Φεβρουαρίου. Άμφιταλαντευόταν ανάμεσα στην πίστη και την απιστία, την ευλάβεια και την άνευλάβεια. Ο συμμαθητής και φίλος του Χρήστος Γ. Τσάτσαρης τον συμβούλεψε να πάει στην εκκλησία του αγίου Σπυρίδωνος, ν' ασπαστεί τη λάρνακα του αγίου, ν' ανάψει λαμπάδα και να ζητήσει συγγνώμη, τον συνόδεψε δε και ο ίδιος. Μόλις όμως μπήκαν στη θύρα του διαμερίσματος, οπού είναι ή λάρνακα με το ιερό λείψανο του αγίου, ο Διαμαντούδης αισθάνθηκε κάποια ισχυρή αόρατη δύναμη να τον σπρώχνει προς τα έξω και αναγκάστηκε να ακουμπήσει, φοβισμένος στη θύρα. Ο συμμαθητής του Χρήστος Τσάτσαρης πού τον συνόδευε με ολοφάνερο ευλαβικό φόβο, τον παρακίνησε να προχωρήσει και ν'ασπαστεί τη λάρνακα πού περιέχει το ιερό του αγίου λείψανο. Άλλ' αυτό στάθηκε αδύνατο. Τότε ο ιερέυς του ναού Κωνσταντίνος Σκαφιδάς, πού αντιλήφθηκε τί γινόταν,

έκρατησε τον Διαμαντούδη από το χέρι, τον οδήγησε κοντά στην ιερή του αγίου λάρνακα και έψαλλε παράκληση για να ξαναβρεί την υγεία του ό κατατρομαγμένος ασθενής μαθητής. Κατά την ώρα της δεήσεως ό μαθητής Χρ. Διαμαντούδης αισθανόταν να βγαίνει από τη λάρνακα του ιερού λειψάνου μια αόρατη δύναμη, σαν ηλεκτρικό ρεύμα, πού περιέτρεχε το σώμα του και τον ζέσταινε. Συγχρόνως, όπως έπειτα διηγήθηκε ό ίδιος, άκουγε κρότο από το εσωτερικό της λάρνακος. Κατά το διάστημα της επόμενης νύχτας ό Διαμαντούδης ήταν κάπως ήσυχος. Τις πρωινές περίπου ώρες αποκοιμήθηκε και είδε στον ύπνο του τον άγιο Σπυρίδωνα ασπρομάλλη να τον κοιτάζει με ιλαρότητα. Το άλλο πρωί με ειλικρινή μετάνοια και ευλάβεια πήγε και πάλι στο ναό και προσκύνησε τα πόδια του αγίου ζητώντας συγχώρηση. Ή υγεία του αποκαταστάθηκε εντελώς, χωρίς τη μεσολάβηση γιατρών, και συνέχισε να φοιτά στη Σχολή δοξάζοντας το Θεό και ευγνωμονώντας τον άγιο για τη σωματική και ψυχική σωτηρία του.-

για το εκπληκτικό θαύμα που ακολουθεί έγραψε ή εφημερίδα «Κέρκυρα» στις 14 Σεπτεμβρίου 1937, χωρίς να αναφέρει ήμερομηνία κατά την οποία έγινε το θαύμα. Το καλοκαίρι του 1937 είχε πάει από την Τεργέστη στο Μάριεμπαντ της

Αυστρίας, όπου και παραθέριζε, ή οικογένεια Άφεντούλη, πρώην πολιτευτού της Θεσσαλίας. "Έμνε δε σ' ένα από τα μεγάλα ξενοδοχεία της πόλης, περιφραγμένο με κάγκελα. Μια μέρα (τέλος Ιουλίου ἴσως, ή τον Αύγουστο), ό μικρός γιος τους, δεκαετής περίπου, ζήτησε άδεια από τη μητέρα του να πάει σ'ένα κοντινό ζαχαροπλαστείο μ'ένα συνομήλικο του. Μόλις βγήκε τρέχοντας από την καγκελόπορτα, βρέθηκε μπροστά σ'ένα αυτοκίνητο που έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Το αυτοκίνητο τον ανέτρεψε, πέρασε από πάνω του και χάθηκε. Ό μικρός έμεινε αναίσθητος στο δρόμο. "Ένας διαβάτης τον βρήκε και τον μετέφερε στο πλησιέστερο νοσοκομείο. Σύμφωνα με τη διάγνωση των γιατρών είχε πάθει κάταγμα του μετωπιαίου όστου με έκχυση εγκεφαλικής ουσίας. Φώναξαν αμέσως τους γονείς και τους ανακοίνωσαν ότι το κάταγμα ήταν πάρα πολύ σοβαρό και ή κατάσταση του παιδιού απελπιστική. Οι γονείς κάλεσαν αμέσως τους πιο διακεκριμένους κρανιολόγους του Βερολίνου, της Βιέννης και των Παρισίων, και ήρθαν αυθημερόν αεροπορικώς. Η διάγνωση τους όμως ήταν ή ίδια, διτι ή κατάσταση του παιδιού ήταν απελπιστική. Βρισκόταν τότε εκεί και ή μητέρα της γυναίκας του Άφεντούλη Μαρία, σύζυγος του Κερκυραίου Σπυρίδωνος Μάρμορα. Μόλις ακούσε ότι ή επιστήμη δεν

μπορεί να θεραπεύσει το μικρό εγγονό της, λυπήθηκε υπερβολικά. Ξαφνικά θυμήθηκε τον άγιο Σπυρίδωνα και μάλιστα έλεγε πώς τη διαβεβαίωνε ότι θα θεραπευτεί το παιδί. Αμέσως μ'αυτό το συναίσθημα τηλεγράφησε στην πεθερά της στην Κέρκυρα ν'άνοιχτεί ή λάρνακα του αγίου και να ψάλει δέηση. Έτσι κι έγινε. Το ίδιο απόγευμα και κατά την ώρα της παρακλήσεως -θαύμα παράδοξο!- ο μικρός Άφεντούλης, αν και ήταν σε αφασία και ετοιμοθάνατος, άνοιξε τα μάτια του, είδε τη μητέρα του, της ψιθύρισε λίγες λέξεις και της άπλωσε τα χέρια του. Οι γιατροί πού τον παρακολουθούσαν έμειναν κατάπληκτοι. Δεν πίστευαν στα μάτια τους. Γιατί είχαν αναγνωρίσει την αδυναμία της επιστήμης να επέμβει και ότι μόνο με θαύμα θα ήταν δυνατή ή θεραπεία του παιδιού. Πραγματικά. Η κατάσταση του από κείνη τη στιγμή διαρκώς καλυτέρευε και χωρίς επέμβαση της επιστήμης θεραπεύτηκε, χάρη στη θαυματουργική επέμβαση του αγίου Σπυρίδωνος.

Τό θαύμα πού ακολουθεί έγινε στις 11 Αύγουστου 1946, κατά το τέλος της λιτανείας του ιερού λειψάνου του αγίου. Το μεταφέρουμε όπως δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Άγιοι Ιάσων και Σωσίπατρος». «Η αληθινή και γνήσια πίστις είναι προσόν και γνώρισμα καρδίας, ή οποία απαραίτητως σέβεται και εύλαβείται τον Θεόν, υπακούουσα δε εις τον Νόμον Του

αγωνίζεται εναντίον των πειρασμών και των δοκιμασιών δια να μη διαφθαρη και διαστραφή, δια να διατήρηση την ή-θικήν της έλευθερίαν από την δουλείαν της αμαρτίας και να συμμορφώνεται με το θεϊον θέλημα. Τοιαύτη πίστις αληθινή και γνήσια, θερμή και σταθερά, ήτο εδραιωμένη και εις την καρδίαν της Αικατερίνης συζύγου Βασιλείου Υφαντή εξ Ιωαννίνων, οδός Καβάσιλα 16. Και ή πίστις αυτή δια της χάριτος του αγίου Σπυρίδωνος εκ της παντοδυναμίας του Θεοῦ έθαυματούργησε προχθές την 11ην Αυγούστου, κατά την Λιτανείαν του ιερού λειψάνου του αγίου, και απέδωσε εις την γυναίκα αυτήν την όμιλίαν και την κίνησιν εις το παράλυτο πόδι της, τας οποίας είχε χάσει προ πολλών ετών και τας οποίας οι ιατροί, εις τους οποίους κατέφυγε, δεν ημπόρεσαν έπι τόσα έτη να της αποδώσουν. Ας αφήσωμεν όμως να όμιλήση ή ίδια ή θεραπευθεΐσα Αικατερίνη Υφαντή την 11ην Αυγούστου, ότε έγινε το θαῦμα. «Πρό οκτώ έτών, -διηγείται ή ίδια ή γυναίκα πού έθεραπεύθη, έπιβεβαιούν δε ό άνδρας της και άλλοι γνωστοί της από τα Ιωάννινα- έπαθα συμφόρησιν, από την οποίαν έχασα την όμιλίαν μου και μου παρέλυσε το δεξί χέρι, έπειτα δε από τέσσαρα χρόνια έπαθα πάλιν και άλλην συμφόρησιν από την οποίαν μου παρέλυσεν και το δεξί πόδι. Επί οκτώ χρόνια δεν ημπορούσα να

ομιλήσω. Με πολύν κόπον και μεγάλην άγωνίαν κατόρθωνα μερικές φορές να προφέρω καμμίαν λέξιν, πού μόλις ήκούετο, και έπειτα από πολλήν ώραν πάλιν με μεγάλην στενοχώριαν κατόρθωνα να προφέρω καμμίαν άλλην, ή οποία όμως δεν είχε καμμίαν σειράν με την πρώτην λέξιν, και δι' αυτό δεν ημπορούσε κανείς να καταλάβη τίποτε. Συνεννοούμην μόνον με νεύματα. Μετά την δευτέραν δε συμφόρησιν έμενα συνεχώς παράλυτος εις το κρεβάτι, ακόμη και δια τας σωματικές μου ανάγκας, η με μετέφεραν με την κουβέρταν. Επήγα εις τους ιατρούς, οί όποιοι όμως με άπήλπισαν ότι δεν θεραπεύομαι. Και τότε πλέον βασανισμένη και απελπισμένη από τους ιατρούς έγύρισα εις τον Θεόν και εις αυτόν έστήριξα τας ελπίδας μου. Τον δοξάζω δε και τον προσκυνώ πού μ' έλυπήθηκε. Μίαν ήμέραν αναστέναξα δυνατά, σαν να έφώναζα, και με πολλήν στενοχώρια έπρόφερα τας λέξεις άγιος Σπυρίδων έμεινα δε πάλιν αμίλητη όπως και πρώτα. Ο άνδρας μου πού ήτο κοντά και με άκουσε, έκατάλαβε ότι του έζητούσα να με φέρη να προσκυνήσω το λείψανο του αγίου καί, χωρίς να διστάση καθόλου, πρόθυμα μου ύπεσχέθη να ικανοποίηση την έπιθυμίαν μου. Πράγματι δε την 10ην Αυγούστου, παραμονήν της Λιτανείας, με έβαλαν με τον υίόν μου εις μίαν κουβέρταν και με μετέφεραν εις το αύτοκίνητον

με το όποιον κατεβήκαμε είς Ήγουμενίτσαν, εκεί δε πάλιν με την κουβέρταν με μετέφεραν είς την βενζίναν, και το ίδιο πάλιν εδώ είς την Κέρκυραν από κάτω από το λιμάνι μέχρι εδώ είς την έκκλησίαν, πού με έφεραν χθες το απόγευμα. Από χθες το απόγευμα μέχρι σήμερα το πρωί έμεινα ξαπλωμένη κάτω εις τις πλάκες της Εκκλησίας, και άπ'αυτήν την θέσιν παρηκολούθησα τον έσπερινόν χθες το βράδυ και την Λειτουργίαν σήμερα το πρωί. Είς το Κοινωνικόν μάλιστα τους έκαμα νόημα και με επήραν βαστακτά και έκοινώνησα. Την Λιτανείαν την παρηκολούθησα είς την αρχήν όπως έβγαινε από την έκκλησίαν άπ' εδώ έξω πού είναι τα κάγκελα, όπου με επήραν ό άνδρας μου με τον υίόν μου. Από την στιγμήν δε πού άντίκρυσα τον άγιον έκλαια από συγκίνησιν και έπροσπαθούσα να ομιλήσω και να τον παρακαλέσω να με λυπηθή, αλλά παρ' ολην την προσπάθειαν δεν το κατωρ-θωνα. Όταν έπλησίαζε να τελείωση ή Λιτανεία και οι μουσικές ήκούοντο που έγύριζαν, έκαμα νόημα του ανδρός μου να με βάλη εμπρός εις τα σκαλιά του Πρεσβυτερίου άπόπου θα έπερνούσε ό άγιος. Εκείνος ποτέ δεν μου αρνήθηκε τίποτε, και, μόλις έκατάλαβε από τα νοήματα τί του έζητούσα, υπήκουσε αμέσως και με μετέφερε εκεί πού του έδειξα. Οι αστυφύλακες μόλις με είδαν εκεί εμπρός εις τα σκαλιά του

Πρεσβυτερίου, άρχισαν να με φωνάζουν και υποχρέωναν τόν άνδρα μου να με σήκωση.Βλέποντες όμως την επιμονή μου και τα δάκρυα πού έτρεχαν από τα μάτια μου συνεκινήθησαν και με άφησαν. Ή συγκίνησης μου πλέον πού θα με αξίωνε ό Θεός να πέραση ό άγιος άπ' επάνω μου ήταν μεγάλη. Αισθανόμουν μέσα μου ότι θα άνεκουφιζόμην. Αλήθεια! Μεγάλη ή Χάρις του! Δοξασμένο το όνομα του! Σέ λίγο έτελείωσεν ή Λιτανεία. Έμβήκαν οι παπάδες εις την έκκλησίαν και συνέχεια έμβήκε και το λείψανο του αγίου, το όποιον έπέρασε από επάνω μου. Αμέσως δε μόλις έπέρασε το λείψανο έτρεξε ό άνδρας μου και βοηθούμενος από μίαν γυναίκα με έσήκωσαν δια να μη με πατήση ό κόσμος και μέπήραν εις το στασίδι. "Έπειτα από ένα τέταρτο όμως περίπου, άφού πλέον είχαν τελειώσει όλα και είχαν φύγει αρκετοί από την έκκλησίαν, αισθάνθηκα ότι έλύθηκε ή γλώσσα μου και ότι έγινε το πόδι μου καλά. Έδοκίμασα αμέσως να ομιλήσω και χωρίς να στενοχωρηθώ καθόλου τα κατάφερα αμέσως. Έδοκίμασα και το πόδι μου και παραδόξως το εκίνησα. Αμέσως χαρούμενη έπροσπάθησα να πατήσω και να σηκωθώ, στηριζόμενη δε εις το στασίδι έσηκώθηκα ορθή και στηρίχθηκα εις το πόδι που είχα ακίνητο και παράλυτο τέσσαρα χρόνια. Ό άγιος με εγιανε. Τον

προσκυνώ και τον δοξάζω'. Πράγματι ό άγιος Σπυρίδων, τον όποιον έπροσκύνησε με εύλάβειαν και με κατάνυξιν ψυχικήν και συντριβήν έδοξολόγησε, την έθεράπευσε. Ή επίμονος και σταθερά πίστις της έθαυματούργησε. Ό Θεός πού δέχεται πάντοτε την δέησίν μας, όταν τον παρακαλούμεν με πίστιν, δια πρεσβειών του αγίου Σπυρίδωνος εδέχθη και την δέησίν της ταπεινής δούλης του και της απέδωσε την όμιλίαν πού είχε χάσει προ οκτώ ετών, και της έθεράπευσε ακόμη και το πόδι πού είχε άκίνητον και παράλυτον έπι τέσσερα έτη. Το θαύμα είχε συντελεσθη πλέον και είναι ήδη γεγονός. Έβεβαιώθησαν περί αυτού πολλοί άνθρωποι από όλας τάς τάξεις και τα επαγγέλματα, απλοϊκοί και αγράμματοι, και συγχρόνως πολλοί εγγράμματοι και επιστήμονες και με μεγάλα αξιώματα, άνδρες, γυναίκες και παιδιά. "Όλοι σχεδόν οι προσκυνηται πού είχαν έλθει άπο τα περίχωρα, από τα χωριά, από την Ήπειρον και από άλλα μέρη, έκτος από τους κατοίκους της πόλεως, πληροφορούμενοι το γεγονός ήρχοντο καθ' όλην την ήμέραν εις τον ναόν του αγίου και περικυκλουντες την θεραπευθείσαν γυναίκα υπέβαλλον αυτήν και τον άνδρα της καθώς και άλλους γνωστούς της εις λεπτομερή ανάκρισιν. Κατάπληκτοι δε ήκουον την ιδίαν την γυναίκα να διηγείται την προηγουμένην θλίψιν της,

θαυμάζοντες δε δια την θεραπείαν της έδόξαζον τον Θεόν και τον άγιον, αποδίδοντες εις την Θείαν παντοδυναμίαν το θαύμα».

ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ-Ι.Ν.Υπεραγίας Θεοτόκου
Μεσοχωριτίσσης Δουκάδων

Γιά το επόμενο θαύμα υπάρχει στο αρχείο του ιεροῦ ναού του αγίου πρακτικό της 14ης Δεκεμβρίου 1948. Ἡ Αγγελική Παπαφλωράτου είχε γεννηθεί στο Αργοστόλι της Κεφαλλονιάς. Το 1948, σε ηλικία 42 χρόνων,ζούσε στην Πάτρα και ήταν άγαμος. Προ δεκαετίας είχε προσβληθεί από δαιμόνιο και, βασανιζόταν αρκετό καιρό. Οι γιατροί δεν μπόρεσαν να τη θεραπεύσουν. Την οδήγησαν όμως οι δικοί της στο ναό του αγίου Γερασίμου, όπου βρίσκεται και το σεπτό του λείψανο και θεραπεύτηκε. Ἴσως μερικοί ακούγοντας αυτά να τα θεωρήσουν αστεία και ανάξια προσοχής αλλά είναι σύμφωνα με όσα το Ιερό Ευαγγέλιο λέει ότι έκαμε ο Χριστός, που είπε: «Αμήν, αμήν λέγω ὑμιν, ο πιστεύων εις έμέ, τα έργα α εγώ ποιώ κάκεινος ποιήσει, και μείζονα τούτων ποιήσει». Δηλαδή: «Σάς βεβαιώνω ότι όποιος πιστεύει σε μένα τα θαυμαστά έργα που κάνω εγώ θα τα κάμει κι εκείνος και μεγαλύτερα ακόμη από αυτά θα κάμει». Και μόνο ή παραφροσύνη της απιστίας του ορθολογισμού

αρνείται την αλήθεια του αγίου Ευαγγελίου. Τον Οκτώβρη λοιπόν του 1947 προσέβαλε την Αγγελική Παπαφλωράτου ή ίδια δαιμονική νευρική κρίση. Υπέφερε σοβαρά και μόνο κατά μικρά διαλείμματα ησύχαζε κάπως. Την οδήγησαν και πάλι στο ναό του αγίου Γερασίμου, στην Κεφαλλονιά, όπου έμεινε αρκετές μέρες χωρίς όμως να θεραπευτεί. Ξαφνικά μια μέρα, πού τηνέπιασε πάλι ή κρίση, φώναξε τους συγγενείς της πού την συνόδευαν: «Δε θα μείνουμε εδώ. Στο Σπύρο θα πάμε». Οι συγγενείς της την οδήγησαν στο σπίτι της στην Πάτρα χωρίς να θεραπευτεί. Στίς 11 Δεκεμβρίου όμως, πού αρχίζει στην Κέρκυρα ή τριήμερη γιορτή του αγίου Σπυρίδωνος, έφθασε πολύ πρωί στο νησί. Τη συνόδευαν ή μητέρα της και άλλοι συγγενείς της. Την έφεραν στο ναό του αγίου καί, επειδή ήταν ήρεμη, εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία και τήν οδήγησαν στον ιερέα. Εξομολογήθηκε και κοινώνησε τα άχραντα Μυστήρια. Το απόγευμα της ίδιας μέρας και όλη τη νύχτα έμεινε στο ναό και παρακολούθησε την αγρυπνία. Την άλλη μέρα 12 Δεκεμβρίου, ή Αγγελική Παπαφλωράτου με την επίβλεψη της μητέρας και των συγγενών της παρακολουθούσε την αρχιερατική Θεία Λειτουργία. Ήταν πεσμένη δεξιά στο βάθος του ναού. Την ώρα της Μεγάλης Εισόδου, μόλις οι ιερείς βγήκαν με τα Άγια από τη θύρα του

Αγίου Βήματος, ξαφνικά την έπιασε ή δαιμονική νευρική κρίση και φώναζε με φοβερές κραυγές: «Φεύγω, Σπύρο! Φεύγω, Σπύρο!» Ταυτόχρονα βγήκε από το στόμα της σαν λευκός καπνός δυνατή πνοή ανέμου. Η Αγγελική θεραπεύτηκε. Αμέσως δε πήγε με τα γόνατα μαζί με τη μητέρα της και προσκύνησε τα πόδια του αγίου πού ήταν εκτεθειμένος όρθιος για προσκύνηση, όπως συνηθίζεται αυτές τις μέρες. Το εκκλησίασμα παρακολούθησε με έκπληξη όσα έγιναν. Κατάλαβαν όλοι ότι έγινε θαύμα και με δάκρυα και φωνές συγκινήσεως επικαλούνταν το όνομα του αγίου. Το θαύμα διαπιστώθηκε και άπο τον Μητροπολίτη πού λειτουργούσε την ώρα εκείνη. Γιατί οι άγριες φωνές της Παπαφλωράτου συντάραξαν όλο το εκκλησίασμα. Άπο τότε ή γυναίκα έμεινε εντελώς υγιής.

Τόν ίδιο χρόνο 1948, στις 11 Δεκεμβρίου, την παραμονή της γιορτής του αγίου Σπυρίδωνος ήρθε στην Κέρκυρα ή σύζυγος του Κωνσταντίνου Δεμίρη άπο το Ζαγόρι της Ηπείρου και έφερε το γιο τους Γεώργιο 11 ετών, για να τον θεραπεύσει ό άγιος. Ο μικρός Γεώργιος είχε γεννηθεί άλαλος. Οι γονείς του είχαν καταφύγει σε πολλούς γιατρούς, αλλά ή επιστήμη δεν μπόρεσε να τον θεραπεύσει. Πριν να έρθουν στην Κέρκυρα είχαν επισκεφτεί για προσκύνημα τις περισσότερες εκκλησίες

της Ηλείου και παρακαλούσαν το Θεό για τη θεραπεία του παιδιού τους. Το 1948, λίγες μέρες πριν από τη γιορτή του αγίου Σπυρίδωνος, ή μητέρα του παιδιού είδε στο όνειρο της ότι ο άγιος θεράπευσε το παιδί της. Διηγήθηκε στο σύζυγο της το όνειρο και εξέφρασε την επιθυμία να φέρει το παιδί στην Κέρκυρα, στην εκκλησία του αγίου, όπου έρχονται και τόσοι άλλοι άρρωστοι για θεραπεία. Έτσι, με τη συγκατάθεση του συζύγου της, ή μητέρα πήρε το βουβό παιδί τους Γεώργιο και πεζοπορώντας από το Ζαγόρι έφθασαν κοντά στην Ηγουμενίτσα. Μόλις τότε βρήκε μέσο συγκοινωνίας. Άλλα δεν έχασε την ελπίδα της. Στις 11 Δεκεμβρίου, που αρχίζει ο τριήμερος εορτασμός για τη μνήμη του αγίου, ήταν στην Κέρκυρα. Ήρθαν στο ναό του αγίου και προσευχήθηκαν με πίστη και στίς δύο αγρυπνίες και τη Θεία Λειτουργία της 12ης και 13ης Δεκεμβρίου.

Στις 4 το απόγευμα αυτής της μέρας, που γίνεται μέσα στο ναό λιτάνευση με τρεις περιφορές του ιερού λειψάνου του αγίου, πριν τον τοποθετήσουν και πάλι στη Λάρνακα και τελειώσει το προσκύνημα, ή μητέρα έβαλε το παιδί να πέσει κάτω για να περάσει από πάνω του το ιερό και σεβάσμιο λείψανο. Και τότε, μόλις το ιερό του αγίου λείψανο που κρατούσαν οι ιερείς, πέρασε από πάνω του, ο άλαλος

Γεώργιος Δεμίρης, σηκώθηκε γεμάτος χαρά και φώναξε στο εκκλησίασμα: «Γεια σας! Γεια σας!». Από το πλήθος, πού κατάλαβε αμέσως ότι έγινε θαύμα, ακούστηκαν φωνές συγκινήσεως, δοξολογίας και ευχαριστίας προς το Θεό και τον άγιο. Μερικοί ναύτες πού βρέθηκαν κοντά στο παιδί, το σήκωσαν στην αγκαλιά τους για να το οδηγήσουν στην Αστυνομία, άφοϋ τον περιφέρουν στην αγορά. Άλλα ό πριν άλαλος και τότε θεραπευμένος Γεώργιος φώναξε: «"Όχι στην Αστυνομία! Στου Πετεινού! Στοϋ Πετεινού!». Εννοούσε δε γνωστό άνθρωπο μ' αυτό το επίθετο, πού φιλοξένησε αυτόν και τη μητέρα του. Εξαιτίας αυτού του θαύματος το πλήθος του λαού αντί να διαλυθεί συγκεντρωνόταν περισσότερο στο ναό θέλοντας να δει το παιδί πού είχε θεραπευτεί. Τότε ό ιερέϋς Κωνσταντίνος Σκαφιδας σήκωσε το Γεώργιο στην αγκαλιά του, ανέβηκε στα σκαλιά της Ωραίας Πύλης και τον έδειξε στο πλήθος, ενώ ό θεραπευμένος μικρός γεμάτος χαρά χαιρετούσε το πλήθος με το χέρι του και συγχρόνως έλεγε: «Γεια σας! Γεια σας!» Ευτυχισμένος δε για τη θεραπεία του γύρισε στο χωριό του με τη μητέρα του και παρέμεινε υγιής. Παρόμοιο με το προηγούμενο είναι, και το έξης θαύμα, πού δημοσιεύτηκε στην «Εφημερίδα των Ειδήσεων» της 5ης Απριλίου 1951 Στις 30 Μαρτίου στο χωριό Καστρί της

Ηλείου, στην περιοχή της Ηγουμενίτσας, πέθανε η μητέρα της Ευθυμίας Χίσα του Δονάτου. Από την ώρα εκείνη η Ευθυμία, ηλικίας 32 χρόνων, έχασε τη φωνή της και δεν μπορούσε να μιλήσει. Ο αδελφός της Απόστολος Χίσας 25 ετών έφερε τη βουβή αδελφή του στην Κέρκυρα για να την εξετάσει γιατρός. Άλλα η βουβή Ευθυμία με χειρονομίες και νεύματα έδειξε στον αδελφό της ότι ήθελε να την οδηγήσει στην εκκλησία του αγίου Σπυρίδωνος. Ήταν Τρίτη 3 Απριλίου και ώρα 8.30' βραδινή. Η επιθυμία της έγινε. Ο ιερέυς Κωνσταντίνος Σκαφιδάς έκαμε σύντομη παράκληση και ζήτησε τη βοήθεια του αγίου. Διάβασε τη σχετική ευχή και σφράγισε την άρρωστη με τον Τίμιο Σταυρό, τον όποιο της έδωσε κατόπιν να ασπαστεί. Αμέσως η βουβή Ευθυμία ξαναβρήκε τη φωνή και την ομιλία της. Και την άλλη μέρα, 4 Απριλίου, αφού ασπάστηκε τα πόδια του αγίου έφυγε υγιής για την πατρίδα της. Αύτός, ευλογημένοι Χριστιανοί, είναι ό βίος. Αυτά είναι τα πιο γνωστά από τα αναρίθμητα θαύματα του αγίου Σπυρίδωνος. Γιατί ποιος μπορεί στ'αλήθεια ν'άπαριθμήσει το πλήθος των θαυματουργημάτων του; Η Κέρκυρα είναι θεατής των απείρων θαυμάτων, πού ο άγιος με τη δύναμη του Χριστού εξακολουθεί να κάνει. "Όλοι οι Ορθόδοξοι, και οι Δυτικοί ακόμη, μαρτυρούν και κηρύττουν

τη θαυματουργική του χάρη. Ιδιαίτερα όσοι ταξιδεύουν στη θάλασσα και όσοι ζουν σε θλίψεις και ανάγκες στον άγιο καταφεύγουν. Τα πολλά και πολύτιμα αφιερώματα που βρίσκονται στο ναό του είναι περίτρανη απόδειξη των μεγάλων θαυμάτων του. "Όσοι με πίστη και κατάνυξη προσφεύγουν σ'αυτόν δε μένουν χωρίς απάντηση. Γι'αυτό ας αναπέμψουμε όλοι οι Κερκυραίοι ομόφωνη δόξα και ευχαριστία προς τον πανάγαθο Θεό, που παρεχώρησε στην αγαπημένη πατρίδα μας τέτοιον ιερό θησαυρό, το θαυμαστό και μέγιστο προστάτη μας άγιο Σπυρίδωνα, και ας ψάλλουμε: «Θαυμαστός ό Θεός εν τοις Άγίοις Αύτου». Σ' Αυτόν ανήκει ή δόξα και, ή δύναμη, ή τιμή και ή προσκύνηση στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

πηγή: <http://agiameteora.net>

Αναρτήθηκε από [Μακκαβαίος](#) στις [10:00 π.μ.](#)

Ετικέτες [ΔΙΑΦΟΡΑ](#)

Δεν υπάρχουν σχόλια:

Δημοσίευση σχολίου

Γράψτε το σχόλιό σας

Πληκτρολογήστε το σχόλιό σας...

Υποβολή σχολίου ως:

Δημοσίευση

Προεπισκόπ

[Νεότερη ανάρτηση](#) [Αρχική](#) [Παλαιότερη Ανάρτηση](#)
[σελίδα](#)

Εγγραφή σε: [Σχόλια ανάρτησης \(Atom\)](#)

2014-2015 Μακκαβαίος